

[Statsministeren.]

risiko for at bryde byggerytmen igennem den udvikling, der har været især i 1970, hvor lønglidningen har været stærkere, end det hidtidige prisniveau har kunnet bære; det er jo det, der gør, at vort velfærdssamfund har sine særlige problemer. Når man ved et velfærds- og velstandssamfund forstår, at vi skal have den fulde beskæftigelse, hvordan undgår vi da både på lønglidningen, på avanceglidningen og på prisglidningens område en sådan udvikling, at vi ikke er levnet realistiske muligheder for at opretholde den fulde beskæftigelse?

Hr. Per Hækkerup ser gerne et valg. Han mener, regeringen sidder af frygt. Åh ja, men så har frygten i hvert fald sin begrænsning. Vi har dog en valglov her i landet. Nej, jeg tror, situationen skal anskues lidt anderledes. Jeg var glad for, at hr. Per Hækkerup sagde, han ikke ønskede et valg for valgets skyld; det løste ingen problemer. Det er det samme, jeg har sagt. En politiker må altid og skal altid og mener vel også altid, at han gerne vil have et valg, men det, der i virkeligheden er problemet — og det svar, jeg nødvendigvis må give hr. Per Hækkerup, når han taler om fornyelse — er: den store politiske problemstilling for den danske vælgerbefolkning er jo, om den tror på, at socialdemokratiet kan bringe en sådan fornyelse i god retning. Her tror jeg helt oprigtigt, at det vil være meget afgørende, hvordan vi kommer igennem det forhandlingsforløb, vi nu står i. Man kan ikke — og jeg er glad for, at der heller ikke er noget grundlag for i dag at antyde, at man stræber efter det — som opposition krybe i læ for sit ansvar over for de økonomiske afgørelser og for sin pligt til at tage et medansvar, når den økonomiske situation kalder på det. Jeg er som sagt glad for, at der heller ikke er grundlag for at antyde efter hr. Per Hækkerups ordførertale, at det var det, der var tilfældet.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Dagens første ordførertale blev indledt med nogle bemærkninger om Mellemøsten, som

lå på linje med de synspunkter, der findes i åbningstalen, men i den forbindelse sagde det ærede medlem hr. Per Hækkerup, at regeringen havde sagt, at det ikke var rigtigt at yde 100.000 kr. til de hårdt ramte ofre i Jordan, og han tilføjede, at regeringen burde overveje en så restriktiv holdning endnu en gang; for den stemte ikke med Danmarks humanistiske indstilling. Må jeg sige, at den fremstilling er lidt for firkantet. Det forholder sig, som man måske ved, således, at der på finansloven findes en katastrofebevilling på 400.000 kr., som udenrigsministeren er berettiget til at trække på uden at spørge finansudvalget. Den overskrides hvert år. Vi brugte i fjor mere end 10 mill. kr. ud over denne bevilling og året før 7 mill. kr. mere. I år har vi søgt om en ekstrabevilling til hjælp i Vietnam til opdobling af en Røde Kors-indsamling på 1.248.000 kr. Vi har givet til hjælpen i Jordan, til Røde Kors først 10.000 schw. francs til en øjeblikkelig situation, og siden er der blevet udlånt et statshospital, hvis værdi i hvert fald beløber sig til mange hundrede tusinde kroner. Men der kom en forespørgsel fra Folkekirkens Nødhjælp, om man til dette arbejde kunne få 100.000 kr. af katastrofefonden, og dertil svarede vi, at der var kun knap 30.000 kr. tilbage i indeværende finansår, så det kunne vi ikke give. Men i det brev, som Folkekirkens Nødhjælp fik, stod der videre, at såfremt Folkekirkens Nødhjælp måtte forelægge et konkret bistandsprojekt, eventuelt i samarbejde med Dansk Røde Kors, ville regeringen være villig til at overveje sagen på ny.

Det ærede medlem spurgte om forhandlingerne mellem Vesttyskland og Polen og mente, at der var en mulighed for undertegnelse af en traktat allerede på lørdag eller i allernærmeste fremtid, og talte også i den forbindelse om Oder-Neisselinjen. Oder-Neisselinjen indgår som bekendt i de stedfindende tysk-polske forhandlinger og var direkte og klart nævnt i traktaten mellem Bonn og Moskva af 12. august. Imellem Polen og Vesttyskland er den 6. forhand-